

Ministeren for nordisk samarbejde (Marianne Jelved):

Tak. Allerførst vil jeg gerne kvittere med et selv tak for samarbejdet og for de pæne ord, der er sagt generelt om redegørelsen, og vil også med glæde tage imod den anerkendelse, der er givet udtryk for fra en række ordførere, af det materiale, der er kommet med en beskrivelse af opfølgningen på rekommandationerne. Der er, som det er blevet nævnt, en række nye forslag, som vi skal drøfte på den kommende session og i årene fremover. Jeg skal ikke knytte så mange bemærkninger til det, for vi får debatten, men alligevel kommentere nogle af ordførernes indlæg.

Først vil jeg sige omkring budgetanalysen, at det selvfølgelig er en teknisk analyse, og hovedsigtet – vil jeg gerne understrege – er jo at skabe en større fleksibilitet og et større politisk råderum for både parlamentarikerne, Nordisk Råd og for Ministerrådet.

Jeg vil lige knytte an til noget af det sidste, der blev nævnt fra hr. Frank Dahlgaards side. Han udtrykte betænkeligheder over, hvis nogle institutioner skulle overgå til national finansiering.

Jeg forstår fuldt ud en lang række af de betænkeligheder, man kan give udtryk for, men jeg vil bare helt sagtmodigt, havde jeg nær sagt, gøre opmærksom på, at det nu kan være ganske fornuftigt, at vi en gang imellem og med visse mellemrum går de budgetposter igennem, som vi er vant til at se er der, for at se, om det er den rigtige prioritering, om det er den rigtige finansiering, som tingene udvikler sig, at det er nordisk finansiering helt og fuldt, eller om vi også kunne opnå et medansvar af en større karakter på det faglige, hvis der er en delvis national medfinansiering på en institution, der f.eks. beskæftiger sig med forskning og uddannelse.

Jeg siger det kun for at slå fast, at der er sådan set ingenting, der er givet på forhånd, når vi diskuterer det her. Det er en appel om, at vi kan få en åben diskussion om, hvorvidt det, vi gør og har gjort, også skal se sådan ud meget lang tid frem.

Det er en generel afvejning af budgettet, at vi får et større politisk råderum hvert år og dermed en større fleksibilitet og mulighed for at prioritere aktuelle politiske områder, der er ønske om, både på ministersiden og på parlamentarikersiden. Det er jo det, der er hensigten, og jeg håber, vi kan finde nogle gode konstruktive svar, som ikke underminerer det, der er vigtigt

at bevare som en del af det nordiske ansvarsområde. Det er ikke et krav fra min side eller Ministerrådets side, at budgetterne skal gennemføres fuldstændig nøjagtig, som de ser ud nu. Det er en debat og en afvejning, vi skal igennem.

Vismandsrapporten har mange har beskæftiget sig med, og med god grund. Det er et initiativ, der blev taget under det islandske formandskab, og jeg kan sige, at samarbejdsministrene har med lige så stor interesse, som der er givet udtryk for fra ordførernes side her i dag, læst og taget hul på en drøftelse af den pågældende rapport.

Jeg skal ikke gå ind i de mere politiske håndkantslag, der er givet, bl.a. fra hr. Frank Dahlgaard, om noget af det nordiske samarbejde, men understrege, at jeg tror, det er fantastisk vigtigt – hr. Jann Sjursen understregede det også – at vi holder fast i, at uanset hvilke strukturer vi vælger, og hvilke prioriteringer vi vælger, skal vi være opmærksomme på, at der er noget grundlæggende, en slags basis for det nordiske samarbejde, som ikke bare er der af sig selv, men som styrkes og udvikles, når vi prioriterer en rimelig pæn del af vores kræfter til det, man kan kalde det indre nordiske kulturelle samarbejde, for ligesom at tage en overskrift. Jeg tror, det var den samme overskrift, hr. Jann Sjursen brugte.

Jeg er glad for, at der hos alle ordførerne – bortset fra en enkelt, det var fru Aase D. Madsen – har været åbenhed over for, at det nordiske samarbejde i øvrigt prioriterer det internationale samarbejde. Der er en kraftig globalisering i gang, hvor det er væsentligt, at vi også i det nordiske samarbejde kan bidrage til at udnytte de muligheder, der kommer af globaliseringen, men også og måske ikke mindst afværge nogle af de problemer, der kan følge med.

Jeg synes, at hr. Kaj Ikasts eksempel, beskrivelsen af mødet mellem de nordiske parlamentarikere og Dumaen i Moskva, var et ganske godt eksempel på, hvad det nordiske samarbejde også er. Selv om det ikke er meget, meget stort rent budgetmæssigt, når vi sammenligner det med nationale og bilaterale projekter og andre internationale organisationers muligheder for at gå ind i et internationalt samarbejde, også i Ruslands område, er noget af det, vi kan i det nordiske samarbejde, og som det er svært at finde andre steder, netop at skabe åbenhed og tillid mellem parlamentarikere. Her har vi nogle muligheder, som vi skal være meget opmærksomme på.